půrce. Vlastnická žaloba není důvodem k odložení exekuce podle § 42 ex. ř. První soud proto neprávem odklad exekuce povolil, pročež v tomto ohledu napadené usnesení bylo změněno. Ježto však první soud dosud o tom nerozhodl, zda exekučnímu návrhu podle § 353 ex. ř. vůbec může býti vyhověno, bylo prvnímu soudu uloženo, by nyní o něm rozhodoval a na obsahu tohoto rozhodnutí bude záviseti, zda vymáhající strana má nárok na rekursní útraty (§§ 52 c. ř. s., 74, 78 ex. ř.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud správně uvedl, že důvody, ze kterých lze odložiti exekuci, jsou v § 42 ex. ř. uvedeny výčetmo, jak již dovoděno v rozhodnutí čís. 4974 sb. n. s. Dlužník domáhá se odkladu exekuce na základě konečného usnesení z důvodu, že podal vlastnickou žalobu. Ale tím není dán žádný z případů v § 42 ex. ř. uvedených, zejména na případ čís. 1 nebo 5. Rozsudkem žalobě vlastnické vyhovujícím nevyslovuje se neplatnost, bezúčinnost nebo zrušení konečného usnesení ve sporu o rušenou držbu, aniž bezúčinnost exekuce vedené na základě konečného usnesení před ukončením vlastnického sporu. Věc má se takto: S jedné strany nemá žaloba vlastnická za účel zvrátiti zásady §§ 19 a 339 obč. zák., zásadu zákazu svépomoci, s druhé strany konečné usnesení má právě ten účel, upraviti držbu až do rozhodnutí o právu samém a chrániti poslední držbu až do této doby; právní ústav zákazu svépomoci a ochrany poslední držby by byl, jak již rekursní soud případně uvádí, úplně obrácen na rub, kdyby mělo býti osobě, která se svého času dopustila svémocného jednání, propůjčeno právo, by se domáhala odkladu exekuce na základě pouhé skutečnosti, že strana povinná podá vlastnickou žalobu za trvání exekuce, která má odčiniti následky svémocného jednání. Potřebuje-li stěžovatel, jak uvádí v dovolacím rekursu, ochranu v tom směru, aby mohl v petitorním sporu úspěšně provésti znalecký důkaz, není mu bráněno, aby zažádal včas o zajištění důkazu tohoto dle § 384 a násl. c. s. ř.

Čís. 8419.

Poručenské účty a vzájemné nároky z nich plynoucí mohou býti projednány a vyřízeny jen v nesporném řízení. Teprve po skončení poručnictví a vyřízení konečného účtu patří na pořad práva.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1928, R I 557/28.)

Poručenský soud odepřel schváliti poručenský účet v položkách příjmů a poukázal navrhovatele (poručníka) na pořad práva. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by dále po zákonu jednal a rozhodl. Důvody: Podle zákonných předpisů (§§ 238, 241 a 262 obč. zák. a §§ 203 až 215 nesp. říz.) má po-

ručenský soud, zkoumaje poručenské účty, postupovati z úřadu a nemůže se této své povinnosti sprostiti poukázáním stran na pořad práva. Prvý soud odkázal vyřešení rozporů o položkách příjmových mezi stranami na pořad práva, chtěje se tak vyhnouti zkoušení jich z úřadu. Vzhledem k tomu je usnesení, jímž odepřeno bylo schválení poručenského účtu ohledně příjmů, jakož i usnesení, jímž byla tato věc poukázána na pořad práva, zmatečným.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Předmětem rozhodování dovolacího soudu jest jen otázka, zda poručenský účet má býti v nesporném řízení projednán poručenským soudem a jím vyřízen také v položkách příjmů, či zda má býti projednán ve sporném řízení. Právní názor rekursního soudu, že poručenský soud má, zkoumaje poručenské účty, postupovati z úřední moci, jest správný. Bylo sice projeveno mínění, že uplatňování výtek proti poručenskému účtu může býti odkázáno na pořad práva (actio tutelae contraria), ačkoliv takové účty mají býti jinak vyřizovány z úřadu (Krainz, Privatrecht § 477). Ale toto mínění jest dávno opuštěno, i teorií i praxí. Stěžovatel se neprávem dovolává na podporu svého mínění, že tato věc byla správně poukázána na spornou cestu, vývodů ve Stubenrauchově komentáři k občanskému zákoníku k § 242. Ten praví pouze, že, nepodaří-li se dospěti po dobrém k vysvětlení účtu, má soud po případě zbaviti zákonného zástupce zastupování a ustanoviti opatrovníka ke správě jmění, — každým způsobem pak poukázati nového zástupce neb opatrovníka, by uplatňoval spornou cestou poručencova práva. V poznámce 2 (strana 313) vysvětluje, že pořad práva jest přípustným jenom pro uplatňování poručencových náhradních nároků ze špatné správy majetku (actio tutelae directa) a náhradních nároků poručníkových proti poručenci z téže správy (actio tutelae contraria) a že ostatně patří poručenský poměr do nesporného řízení. Téhož mínění je v podstatě Anders (Grundriss des Familienrechtes, § 83, 3), který k tomu praví, že se poručenský účet musí zkoumati nejen se stanoviska formálního, nýbrž i se stanoviska účelnosti. Krasnopolski-Kafka (Familienrecht str. 331) praví výslovně, že strany nelze poukázati na pořad práva s výtkami proti účtu, ani proti konečnému účtu. Ehrenzweig (Privatrecht II. § 472) uvádí, co má obsahovati dekret, kterým soud vyřizuje poručenský účet, a praví, že se musí projednati a vyříditi v nesporném řízení a teprve po vyřízení mohou býti projednány spornou cestou spory o vedení poručnictví. Ott (Rechtsfürsorgeverfahren, str. 100, poznámka 22) doličuje, že při poradách o občanském zákoníku zvítězily návrhy, že některé otázky nemají býti odkazovány na pořad práva, a mezi nimi uvádí vyřízení konečného účtu poručenského. Rozhodnutí vídeňského nejvyššího soudního dvoru Gl. U. 14.610 praví, že poručenský účet musí býti zkoumán v nesporném řízení, a prohlašuje, že účetní proces o něm provedený jest zmatečný. Podobně zní rozhodnutí téhož

soudu Gl. U. 14.738. A konečně praví rozhodnutí téhož soudu Gl. U. n. ř. 3953, že nároky poručence ze správy majetku proti poručníkovi před vyřízením konečného účtu patří do nesporného řízení. Tyto přesvědčivé vývody, k nimž se přidává Nejvyšší soud, vedou k tomuto právnímu názoru: Zákon (§§ 208 až 215 nesp. říz.) ustanovil zvláštní předpisy pro projednání a vyřízení poručenských účtů. Tyto účty a vzájemné nároky z nich plynoucí mohou býti projednány a vyřízeny jen nespornou cestou a nemohou býti poukázány podle § 2 čís. 7 nesp. říz. na pořad práva. Teprve po skončení poručnictví a po vyřízení konečného účtu nemohou už býti projednány a vyřizovány v nesporném řízení, nýbrž patří na pořad práva. Podle této právní zásady je rozhodnutí rekursního soudu správné a dovolací stížnost je neodůvodněna.

Čís. 8420.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Pokud jest manžel, z jehož viny byl vysloven rozvod manželství od stolu a lože, oprávněn domáhati se rozluky manželství podle § 17 zák.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1928, R I 713/28.)

Manželství stran bylo rozvedeno od stolu a lože z viny žalovaného manžela. Žádosti manžela o rozluku manželství soud prvé stolice vyhověl, rekursní soud žádost zamítl, poněvadž by bylo proti dobrým mravům, kdyby návrhu manžela, který podle rozsudku jest sám vinen na rozvodu manželství od stolu a lože, bez souhlasu druhého manžela bylo vyhověno.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvého soudu.

Důvody:

Hned v prvním rozhodnutí, v němž nejvyšší soud proti starší praxi, která výraz »každý« § 17 rozl. zák. brala doslovně, majíc za to, že v každém případě rozvodu vysloveného rozsudkem má každý z manželů nárok na rozluku, i když byl sám výlučně vinen rozlukou, zaujal stanovisko obmezující, nepřipouštějící nárok na rozluku manželu vinnému proti nevinnému bezpodmínečně, jakž se dělo dříve, bylo jasně vysloveno, že manžel vinný nemá proti nevinnému nárok na rozluku, kdyby se to jevilo proti dobrým mravům, nebylo však řečeno, že ho nemá nikdy, a byla právě zrovna tam rozluka manželu vinnému proti nevinnému povolena a odůvodněno, že a proč v tehdejším případě nárok manželův na rozluku, ač byl na rozvodu samojediný vinným uznán, nejevil se proti dobrým mravům. To nižší stolice často přehlížejí, majíce mylně za to, že tam byla vyslovena zásada, že manžel uznaný v roz-